

Hoezo ondankbaar?!

Roya Raha | Oktober 2005

Een kritische houding ten opzichte van wat hier fout loopt wordt vaak afgedaan als ondankbaarheid. Maar ik heb hier geen dankbaarheid gezien. Hoe kan een maatschappij die op verspilling van grondstoffen en energie draait getuigen van dankbaarheid? Menselijke energie is de goedkoopste vorm van energie. Hopen talenten zitten hier weg te rotten omdat hun menselijk potentieel genegeerd wordt. Waarom, omdat ze niet naar 'behoren' Vlaams spreken?

Bedrieglijke verlichting

Wat willen jullie van mij?

Laat me a.u.b. met rust. Toch zal ik nooit kunnen slapen!

Laat het meer van mijn tranen warm opborrelen, vloeien met de wind naar de beek van de ochtend tot in het ochtendgloren.

Wat willen jullie van mij? Laat mij met rust.

Welk geduld nog opbrengen?

Met welk geduld zal je de gordiaanse knoop van mijn blinde wrok in mijn kiel losmaken?

Tussen duizenden stukken brandhout heeft het antwoord op een verboden vraag het vuur in mij aangewakkerd.

Ik ben nog altijd verwonderd, vay vay vay, hoe kan het licht zichzelf lafhartig bestrijden?

Ik weet niet of ik deze tekst van [Sadegh Hedayet](#) of [Nader Naderpour](#) of [Sohrab Sepehri](#) is. Maar toen ik van Iran naar Turkije vluchtte had ik die tekst in mijn handtas mee.

14 jaar ben ik in België en 6 jaar doe ik vrijwilligerswerk als vluchtelingenhulp. België is klein met veel vreemdelingen en een toestroom van vluchtelingen die ongecoördineerd verloopt waardoor de problemen met vreemdelingen snel opvallen. Anderzijds gaat er weinig aandacht naar het oplossen van deze problemen op een ernstige en grondige manier. Vluchtelingen en migrantenprobleem zijn in feite een bijzaak. Deze mensen worden als tweederangs burgers behandeld. Er is geen verschil tussen mijzelf die hier al 14 jaar woont en de nieuwkomers. Het enige verschil is dat ik een werkvergunning heb en me eventueel op de arbeidsmarkt nuttig kan maken. We zijn hier met lege handen toegekomen en we krijgen alleen zware en

vuil werken, en we moeten nog dankbaar zijn dat we tenminste de kans krijgen om wat weinig geld te verdienen. We kunnen zelf niet kiezen wat we zouden graag doen omdat we hier niet hebben gestudeerd. Mijn diploma en ervaring zijn hier niets waard!

Het leven van de vluchtelingen is op het niveau van sociaal contact en met betrekking tot de arbeidsmarkt een zeer triestig verhaal. Zelfs in een boek kan men deze verhalen niet vertellen want het leven van elke vluchteling is een boek op zich.

Toch is hun leven samen te vatten in de woorden eenzaamheid en geïsoleerd leven. Het gebrek aan familie en het ver verwijderd zijn van het geboorteland, het leven buiten de vertrouwde omgeving, de moeilijke financiële situatie en het niet beschikken over kansen en netwerken, familiale problemen, agressie tegen kinderen en mannelijke dominantie binnen het gezin, echtscheiding en 'culturele armoede' binnen en buiten het huis domineren het leven van de vluchtelingen.

Daarnaast zijn er het gebrek aan ervaren organisaties die gepaste oplossingen kunnen aanbieden voor de studieproblemen en opvang van onderdrukte kinderen en vrouwen binnen het gezin, het gebrek aan kennis van de ouders over het onderwijssysteem, afstandshuwelijken en huwelijken omwille van triviale behoeften en niet op basis van het vormen van een gezin en liefde, die vaak op mislukkingen uitdraaien en tot vechtscheidingen leiden, verslaving, en depressies waarbij ze een langdurige psychologische behandeling nodig hebben om genezen te worden. Het gebrek aan gespecialiseerde tolken en hulpverleners die zich bekommeren om het welbevinden (goed voelen) van de vluchtelingen en het gebrek aan verantwoordelijkheidszin ten opzichte van de vluchtelingen zijn maar een opsomming van de verschillende factoren die de groeikansen van de vluchtelingen binnen deze maatschappij belemmeren.

Eén van de zaken waar ik me met alle kracht tegen verzet, is het willen huwen in het land van herkomst; ik wil hen op andere ideeën brengen. Ongehuwde mannen bouwen moeilijker dan vrouwen sociale netwerken op waardoor hun kans om met iemand van hier te huwen niet erg groot is. En dat is één van de vele redenen waarom ze hun partner in hun land van herkomst zoeken.

Het komt in ieder geval meer voor dat de mannen hun partners in het land van herkomst zoeken dan de vrouwen. De echtgenote die later met hem naar hier komt heeft nog een kleiner netwerk dan haar partner en kan zeer moeilijk nagaan met wie ze in feite getrouwd is. Sommige van deze mannen zijn al getrouwd of soms hebben ze al een buitenechtelijk kind. Maar de echtgenote heeft zeker in de eerste jaren geen andere kans dan de leugens van haar man te geloven. Dit soort vrouwen zijn extra kwetsbaar maar krijgen weinig steun en begeleiding.

Ikzelf ben ondertussen vertrouwd met hoe de justitie, politie en hulporganisaties werken en waar men welke hulp moet gaan zoeken. Waarom? Omdat ik zelf slachtoffer van de onderdrukking door mijn man ben. Het enige verschil tussen mij en de pas toegekomen echtgenote is dat ik mijn man in Iran huwde en samen met hem naar hier kwam en hij me met mijn vier kinderen aan mijn lot over gelaten heeft.

De vluchtelingen en migranten van vandaag doen me denken aan de slavernij, maar met dat verschil dat deze van vandaag gsm's en vesten dragen en elk met verblijfskaarten in verschillende kleuren rondlopen, die hun soort verblijf aangeven. Dat is zonder meer de moderne vorm van slavernij waarbij de blanke Europeanen opnieuw de leiband in handen hebben! Gezien we zelf niet verondersteld zijn om actief deel te nemen aan het maatschappelijke invloedsferen, is het vooral de blanke middenklasse die over ons lot beslist.

De vluchtelingen en migranten hebben geen keuze. Ze moeten hun identiteit en leefwereld aan de nieuwe omgeving aanpassen. Maar dat is niet zonder gevaar want een identiteitscrisis is dan niet ver zoek. Een identiteitscrisis is het grootste probleem dat ik zelf heb moeten ervaren.

In klassenmaatschappijen wordt alles hiërarchisch geordend, en staat het kapitaal en de materie boven de mensen. In zulke maatschappijen is het belangrijk tot welke klasse men behoort, en met wie men moet concurreren en welke klasse men vertegenwoordigt: de minderbedeelden of de welgestelden....

Baharak Bashar

Het drama van de vlucht is dat de intellectuelen en de ex-kansrijke migranten die ooit in andere sferen werkzaam waren, hier te midden van de sociaal zwakkere mensen, tussen de kansarme deel van de bevolking terecht komen. Dat op zich is niet het drama.

De tragedie speelt zich vooral af waar er geen gemeenschappelijke taal bestaat tussen de kansarme ex-kansrijke migrant en de kansarme arbeider. Dit laatste verwijt vaak de kansarme ex-kansrijke migrant dat hij zijn weinige sociaal economische kansen komt stelen. De kansarme ex-kansrijke migrant op zijn beurt wordt gekweld door het feit dat hij tussen een groep mensen leeft die hem als sociaal economische concurrent beschouwen. Anderzijds tonen de kansrijke autochtonen absoluut geen belangstelling voor wat de kansarme ex-kansrijke migranten al dan niet kunnen!

Zo werd mijn moeders intellectuele capaciteit in dit land gefnuikt! Ze kan meer betekenen voor deze maatschappij dan het werk dat ze tot heden toebedeeld kreeg...